

בית המשפט המחוזי בנצרת

05 מאי 2011

תא"ק 10214-01-11 עבדי ואח' נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה טבריה

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט – תאופיק כתילי

המבקשת הועדה המקומית לתכנון ובניה טבריה

נגד

המשיבים

1. אברהם עבדי
2. שושנה עבדי (המנוח)
3. תלמה שפירא נזרי
4. בביקר גניה
5. מיכאל קובי (המנוח)
6. רינה קובי (המנוח)
7. רונית פרי
8. יצחק פרי
9. לאה ספרא
10. שבתאי ספרא (המנוח)
11. בת שבע דוד
12. אלינור הבר
13. הרבט הבר
14. עליזה שמידוב
15. צפיר שמידוב
16. גליה אלגרה משה
17. אבנר משה
18. ליאופולד קיצס
19. פאניה קיציס
20. פנינה יעיש
21. יונה יונה
22. ישראלה יונה
23. מלכה חביב
24. שמעון חביב
25. לאה גולני
26. אברהם גולני
27. נעמי עבו
28. אשר עבו
29. יאיר שמש
30. אוסנת שמש
31. מלכה אלחדיף (המנוח)

להחלטה במחוזי (2011-02-13): [תאק 11-01-10214](#) הועדה המקומית לתכנון ובניה טבריה נ' אברהם עבדי שופטים: תאופיק כתילי

להחלטה במחוזי (2011-05-02): [תאק 11-01-10214](#) אברהם עבדי נ' יונה יונה שופטים: תאופיק כתילי

לפסק-דין במחוזי (2011-05-05): [תאק 11-01-10214](#) אברהם עבדי נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה טבריה שופטים: תאופיק כתילי

להחלטה במחוזי (2011-05-11): [תאק 11-01-10214](#) עבדי אברהם ואח' נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה טבריה שופטים: תאופיק כתילי

<p>להחלטה בעליון (29-06-2011): עא 11/4437 הועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה נ' אברהם עבדי ואח' שופטים: גיא שני</p> <p>להחלטה בעליון (05-07-2011): עא 4437/11 הועדה המקומית לתכנון ולבניה טבריה נ' אברהם עבדי ואח' שופטים: נ' הנדל, עו"ד: רוני גורלי, מיום 2</p> <p>חקיקה שאוזכרה:</p> <p>חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965: סע' 197</p> <p>תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 206, 97</p>

החלטה

לפני בקשה למתן רשות להתגונן שהגישה הועדה המקומית לתכנון ובניה טבריה (להלן: "המבקשת").

התובעים הם דיירים בשני בניינים הנמצאים ברחוב שמעון דהאן בטבריה, ואותם חויבה המבקשת, על-ידי ועדת הערר המחוזית של מחוז צפון (להלן: "ועדת הערר") בהחלטה מיום 4.1.09, לפצות, בהתאם ל**סעיף 197** לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"). שני ערעורים מנהליים שהוגשו על החלטת ועדת הערר נדחו על-ידי ביום 14.10.09, כאשר על פסק-דין זה לא הוגש ערעור על ידי מי מהצדדים.

המבקשת לא העבירה לידי התובעים את סכום הפיצויים כפי שנקבע על-ידי ועדת הערר, ובמכתביה אף הבהירה כי היא מסרבת לעשות כן, מנימוקים שיפורטו להלן. לפיכך, פנו התובעים לקבלת סעד אזרחי, באמצעות הגשת תביעה בסדר דין מקוצר, על מנת שיוכלו לממש את זכותם לפיצויים.

המבקשת הגישה בקשת רשות להתגונן כנגד מלוא סכום התביעה, היא הבקשה בה עסקינן.

טענות המבקשת

עיקר טענותיה של המבקשת מופנות כלפי אמינותו וכשירותו של מהנדס האקוסטיקה אשר נתן חוות-דעת במסגרת הליך השמאות המכריעה, שעל-פיה נקבע סכום הפיצוי לתובעים.

לטענתה, החלטת ועדת הערר "אינה ראויה לאכיפה, דינה לביטול, וכמוה השומה המכרעת ופסק הדין בערעורים - בהיותם מושתתים על הליכים פגומים, נגועים במרמה, באי תקינות הסותרת את תקנת הציבור ו/או בכיוצא באלה".

במה דברים אמורים?

המבקשת התייחסה בהרחבה לעניינים מקצועיים בחוות הדעת האקוסטית, שאותם אין צורך לפרט במסגרת החלטה זו באשר הכרעה סופית בעניין ניתנה במסגרת פסק הדין בעמ"נ 105,106/09, וכן הפנתה למספר פרטים בקורות חייו והתנהלותו, לכאורה, של המומחה, שעל-פיהם התרשמה כי אינו ראוי למינוי כמומחה אובייקטיבי בהליך של שומה מכרעת. את כל טענותיה העובדתיות שבאמצעותן היא מבקשת להטיל דופי במהימנות המומחה, סומכת המבקשת על תצהירו של חוקר פרטי שערך, בהזמנתה, "בדיקת רקע" אודות המומחה.

דיון והכרעה

עיון בנספחים אותם צירפה המבקשת לבקשת הרשות להתגונן, וכן עיון בתצהירו של החוקר מנדי הוס ושמיעתו בתשובה לשאלות החקירה הנגדית, הביאוני לכלל מסקנה כי כל הטענות העובדתיות אליהן מפנה המבקשת אינן אלא "שמועות" חסרות ביסוס הנשענות על בדיקות שטחיות וחובבניות. על מנת שלא לתת במה לטענות חסרות הביסוס שהופנו כנגד המומחה, החלטתי שלא לפרט במסגרת החלטה זו את פרטי הטענות של המבקשת, המבוארות היטב בכתבי הטענות ובפרוטוקול הדיון מיום 29.3.11.

לגוף הדברים, התצהיר שהוגש לעיוני אינו מלמד על עובדות שיש בהן לתמוך בבקשת הרשות להתגונן, ובעיקרו מכיל תיעוד של בירורים טלפוניים אותם ערך המצהיר. את הממצאים המפורטים בתצהיר השכיל בא-כוח המשיבים להפריך בחקירה נגדית, אולם נראה כי אף ללא חקירתו של המצהיר, ההתרשמות מן הכתובים היא כי בדיקותיו מבוססות ברובן על "שמועות" ועל הנחות שהשמיעו באוזניו אחרים, כאשר הכלל הראייתי בהקשר זה הוא כי עדות מפי השמועה פסולה כראיה לאמיתות תוכנה.

בהקשר זה יש לעמוד על כך שהליך של סדר דין מקוצר נועד למנוע דיוני סרק מקום בו "ברור הדבר ונעלה מספק שאין לנתבע כל סיכוי להצליח בהגנתו..." (י' זוסמן סדרי הדין האזרחי, עמ' 675). אמנם, כך תטען המבקשת, גם הגנה דחוקה שסיכוייה להתקבל קטנים מספיקה על מנת לזכות את הנתבע ברשות להתגונן (ע"א 168/84 אלקלעי נ' בנק אוצר החייל, פ"ד מ(2), 333), ובית המשפט אינו נדרש להעריך את טיב הראיות. אולם, כנגד טענה זו יש להבהיר כי בקשת רשות להתגונן המבוססת על "הגנת בדים" דינה להידחות (ע"א 594/85 זהבי נ' מגרית בע"מ ואח', פ"ד מב(1), 721). בעניין זה קבע בית המשפט העליון בע"א 469/87 בורלא נ' טפחות בנק למשכנתאות לישראל בע"מ, פ"ד מג(3)

: 113

"...בבוא בית המשפט לשקול מתן רשות להתגונן, עליו להניח, כי העובדות שהמבקש טוען להן אמנם נכונות, ובהנחה זו עליו לבדוק, האם יש באלה כדי להצביע על הגנה אפשרית, ולו אף בדוחק. אך יש להוסיף ולהדגיש, כי באומרנו 'בהנחה שהעובדות נכונות' אין כוונתנו

להנחה בעלמא. כך, למשל, יכול שההנחה העובדתית שטוענים לה תקרוס לחלוטין בעת החקירה הנגדית של המצהיר (ראה: ע"א 102/83 לגל כרמיאל בע"מ ואחי' נ' בנק לאומי, פ"ד מא(1), 253, 257; זוסמן, בספרו הנ"ל, בעמ' 619, ופסקי הדין בה"ש 111). כך גם יכול שההנחה העובדתית הנטענת תקרוס אל מול חומר הראיות כולו, כפי שהובא לפני בית המשפט, וזאת כאשר בחינתו של החומר אינה מצריכה לבחון שיקולי מהימנות, וכאשר אין אנו נדרשים להכריע בין גרסאות נוגדות. אלא עניין לנו בגרסה אחת, המופרכת מעצמה".

אף אם היו בידי המבקשת ראיות לכאורה לעניין מהימנותו של המומחה, ואדגיש כי לא כך הוא, ספק רב בעיניי אם היה בהן כדי להצדיק מבחינה משפטית אם החלטתה להימנע מתשלום הפיצויים, וזאת לאור העיקרון של סופיות הדיון. עיקרון זה מקנה למשיבים זכות להותיר מאחוריהם, לאחר שנות התדיינות רבות, את הפרשה העגומה שקורותיה מתוארים היטב בהחלטות השיפוטיות שניתנו במסגרת תביעת הפיצויים. זכות זו אינה רק עניין של מדיניות ראויה, אלא תוצאה של מיצוי כל ההליכים המשפטיים בעניין. ניסיונות המבקשת לגרור את המשיבים להתדיינות נוספות, תוך עשיית דין עצמי בהחלטה להימנע מתשלום הפיצויים, הם בגדר עשיית עוול, אינם ראויים ופסולים מיסודם.

לעת סיום ברצוני להקדיש מספר מילים באשר לאופן התנהלותה של המבקשת. יש לתמוה על החלטת המבקשת, שהינה רשות מנהלית הפועלת מכוח החוק וממומנת מכספי ציבור, לפתוח בעצמה בחקירה כנגד מומחה שנתן חוות דעת במסגרת הליך של שמאות מכריעה, ללא שהוסמכה לכך בחוק, ושעה שקיימים במדינת ישראל גורמי אכיפה המוסמכים לבצע חקירה מעמיקה בנושאים מסוג זה. עצם הפנייה לחברת חקירות פרטית יש בה טעם לפגם והשחתת כספי ציבור. למעלה מכך, ביסוס החלטה להימנע מתשלום פיצויים על דו"ח חקירה לא רציני שהוגש לה, יש בה להצביע על שיקול דעת לקוי, בלשון המעטה, ועל רצון להימנע מתשלום הפיצויים למשיבים "בכל מחיר", חרף קיומן של החלטות שיפוטיות בעניין זה.

מן הראוי כי היועץ המשפטי לממשלה ייתן דעתו להתנהלות זו, ולפיכך אני מורה כי עותק החלטה זו יועבר לעיונו.

לאור האמור לעיל הגעתי למסקנה כי נימוקי המבקשת אינם מצדיקים מתן רשות להתגונן, ולפיכך הבקשה נדחית.

המבקשת תשלם למשיבים שכ"ט עו"ד והוצאות הבקשה בסך 25,000 ₪, בצירוף מע"מ.

בהתאם להוראות [תקנה 206](#) ו**תקנה 97** לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, זכאים המשיבים לפסק דין לפי סכום התביעה, ופסק הדין יינתן במקביל להחלטה זו.

ניתנה היום, א' אייר תשע"א, 05 מאי 2011, בהעדר הצדדים.

תאופיק כתילי 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן